

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 8. prosince 2016 v trestní věci obžalovaného P■■■■ P■■■■, nar. 15.7.1965 ve Stodu, okres Plzeň-jih, v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Alice Bártové a soudců JUDr. Jitky Loucké a Mgr. Miloslava Sedláčka, *takto*:

K odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Karlových Varech se podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu **ruší** rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 23. 5. 2016 č.j. 2 T 132/2015 – 375 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se **znovu** rozhoduje tak, že

obžalovaný

P■■■■ P■■■■,

nar. ■■■■■, okres ■■■■■, maséra a plavčíka, trvale bytem ■■■■■, ■■■■■,

s e z p r o š ť u j e

podle § 226 písm. b) trestního řádu obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Karlových Varech č.j. 5 Zt 26/2015-32 pro skutky kvalifikované jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku (ad 1) a přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku (ad 2), kterých se měl dopustit tím, že

1) dne 15. 02. 2014 v přesně nezjištěné době od 19:00 hodin do 20:00 hodin, v ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■, v bytě obviněného, kde se poškozená M■■■■ B■■■■ přišla podívat na syna M■■■■, ve chvíli, když poškozená chtěla odejít, obviněný zastoupil dveře a znemožnil ji tak odchod z bytu, přitom po ní opakovaně požadoval pohlavní styk, jelikož poškozená odmítla, začal ji honit po bytě, až ji dostihl v

obývacím pokoji, kde poškozenou povalil na křeslo, strhl z ní kalhoty i kalhotky, její nohy přehodil přes opěrky křesla, klekl si před poškozenou, vsunul svůj ztopořený úd do pochvy poškozené a vykonal na ní soulož, i přes její slovní odpor, přičemž poškozená ze strachu o sebe a syna věc nenahlásila po činu na PČR, svým jednáním poškozené nezpůsobil zranění, lékařské ošetření nevyhledala,

2) dne 20. 10. 2014 v době od 07:51 hodin do 14:05 hodin, z přesně nezjištěného místa, pravděpodobně z obce [REDAKCE] zaslal poškozené M [REDAKCE] B [REDAKCE] ze svého mobilního telefonu s tel. číslem [REDAKCE] na mobilní telefon poškozené s tel. číslem [REDAKCE] SMS zprávy ve znění: „Není za co, ty už si nepodáš nikoho, stáhni to od toho soudu, pokud to jde a bude klid, ušetříme si peníze a nervy. Čekám do zítřka, pak tvoje rodina dostane dopis, ať se jde na to podívat, myslím to smrtelně vážně. A co jsi za člověka, jsem viděl minulý týden u M [REDAKCE], teď to leží v PC, brzy si to přečtou Vaši. Máš čas do zítřka“ ve kterých ji nutil, aby vzala zpět návrh u Okresního soudu v Karlových Varech týkající se změny výchovy syna M [REDAKCE] roč. 2011, a pokud tak neučiní, zveřejní intimnosti z jejího soukromého života,

neboť nebylo prokázáno, že v žalobním návrhu označené skutky jsou trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 trestního řádu se poškozená M [REDAKCE] B [REDAKCE], roz. Ř [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE], zdržující se adrese [REDAKCE], odkazuje s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem okresní soud zprostil podle § 226 písm. a) trestního řádu obžalovaného P [REDAKCE] obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Karlových Varech pro skutky ve výroku popsané (viz tento rozsudek), kterými měl pod body 1) naplnit skutkovou podstatu zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a pod bodem 2) přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, když okresní soud dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

Týmž rozsudkem poškozenou M [REDAKCE] B [REDAKCE] (nepřesně specifikována ve výroku) odkázal s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních (§ 229 odst. 3 trestního řádu).

Proti tomuto rozsudku podal státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Karlových Varech včasné odvolání v neprospěch obžalovaného, které zaměřil do celého zprošťujícího výroku. Namítá, že nalézací soud nesprávně posoudil provedené důkazy a dospěl tak k nesprávným skutkovým zjištěním, pokud uzavřel, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

Zdůraznil, že nalézací soud dospěl k závěru, že je vcelku pravděpodobné, že skutečně došlo k pohlavnímu styku mezi poškozenou a obžalovaným za situace, kdy poškozená s obžalovaným pohlavní styk již nechtěla mít. Nicméně na naléhání obžalovanému, jak sama říká „podržela“ a chovala se přitom tak, že obžalovaný jí s vděčností poděkoval a vyjádřil naději, že tento sex znamená možnost obnovení společného soužití. Poškozená podala trestní

oznámení až 7 měsíců poté. Dne 1. 10. 2014 podala poškozená návrh na změnu péče o dítě, když požádala o svěřeni syna do výlučné péče. To se setkala s velkou nevolí ze strany obžalovaného, která vyústila k situaci, že 20. 10.2014 obžalovaný zaslal poškozené SMS zprávy (bod 2) výrokové části rozsudku. Na tuto SMS zprávu poškozená reagovala impulzivně a bezprostředně, podala trestní oznámení. Soud má za to, že výpověď poškozené je čistě účelová, jejímž cílem je dosáhnout svěřeni nezletilého do své výlučné péče a pomstít se obžalovanému za zveřejnění intimní facebookové komunikace. S tímto koresponduje i následné chování poškozené vůči obžalovanému, a to i v klidném a přátelském duchu, jak popisuje i sociální pracovnice paní F. [REDAKCE]. Ve znaleckém posudku PhDr. M. [REDAKCE] shledal nalézací soud vážné nedostatky zejména pro nedostačující postup znalkyně, naopak se ztotožňuje se znaleckým posudkem PhDr. V. [REDAKCE] a má za to, že u poškozené jsou objektivně dány důvody msty vůči obžalovanému a specifická věrohodnost je tak snížena. Soud má tedy za to, že vina obžalovaného nebyla jednoznačně prokázána, avšak bylo prokázáno, že obžalovaný skutečně mohl považovat intimní styk s poškozenou z 15. 2.2014 za styk zcela dobrovolný.

Pokud jde o výrok pod bodem 2), pak odvolatel zdůrazňuje, že soud uzavřel, že je třeba předmětnou zprávu hodnotit v kontextu vzájemné komunikace, kdy je nutno konstatovat, že uvedeným způsobem obě dvě strany komunikovaly zcela běžně.

S tímto názorem se státní zástupce neztotožňuje. Domnívá se, že vina byla spolehlivě prokázána. Za klíčový důkaz ve věci považuje výpověď poškozené M. [REDAKCE] B. [REDAKCE], svědkyně byla opakovaně slyšena v přípravném řízení za účasti obhájce i v hlavním líčení, vypovídala pod tíhou zákonného poučení, potvrdila svoji výpověď z přípravného řízení, byť méně podrobně, což je pochopitelné vzhledem k odstupu času. Výpověď byla emotivní, vykazovala známky věrohodnosti. Popsala průběh inkriminovaného dne, i samotné znásilnění. Je pravda, že podala trestní oznámení se značným časovým odstupem až 20. 10. 2014, ale racionálně vysvětlila, z jakého důvodu tak učinila. Dle názoru státního zástupce nelze z této skutečnosti dovozovat, že by si poškozená znásilnění vymyslela a úmyslně tak lhala. Za rozhodný a zejména objektivní důkaz ve věci je skutečnost, že se poškozená bezprostředně po znásilnění svěřila své tehdejší kamarádce M. [REDAKCE] J. [REDAKCE], které na veřejnou síť Facebook napsala, že byla znásilněna a za jaké situace. Dalším podpůrným důkazem jsou SMS zprávy, které zaslal obžalovaný poškozené po znásilnění. Z těchto zpráv je zřejmé, že si byl obžalovaný vědom násilí, které užil při pohlavním styku na poškozené. V průběhu hlavního líčení se však obžalovaný vyjádřil k SMS zprávám v tom smyslu, že to tak nemyslel, že se chtěl vyjádřit jinak. Snažil se tak bagatelizovat své jednání. Skutečnost, že napsal poškozené, že si ji nechce brát násilím, odůvodnil mimo jiné tím, že čeština je bohatý jazyk.

Na podporu výpovědi poškozené vystupuje i znalecký posudek znalkyně PhDr. M. [REDAKCE]. Znalkyně neshledala u poškozené sklony k fantazijnímu zpracování skutečností a konfabulacím či záměrnému lhaní. Výpověď poškozené jak z hlediska obecné, tak i specifické věrohodnosti je plně věrohodná, a to v jednotlivostech i celku. Ve výpovědi poškozené nebyly shledány známky msty, naopak výpověď je autentická, nikým neovlivněná a není výplodem její fantazie.

Lze tedy uzavřít, že obžalovaný nepochybně pohlavní styk, ke kterému mělo dojít 15. 2.2014. Dle něho však mělo jít o dobrovolný styk, na rozdíl od poškozené, která v hlavním líčení uvedla, že kvůli synovi nekřičela, protože si hrál hned vedle nich. Odstrkávala od sebe obžalovaného a říkala, že si to nepřeje, hned se svěřila J. [REDAKCE]. Během výpovědi u hlavního

líčení plakala, bylo zřejmé, že některé informace vytěsnila z důvodu stresové situace. Odvolatel se domnívá, že je možno z výpovědi poškozené vycházet jako z usvědčujícího důkazu. Na podporu výpovědi svědčí i výpověď svědkyně Č [REDAKCE]. Pokud jde o svědkyni J [REDAKCE], pak státní zástupce poukazuje na to, že byly zpočátku kamarádky, svěřovaly se s intimitami, ale pak se vztahy zhoršily, neboť svědkyně začala žít se synem obžalovaného, svědkyně zaslala policejnímu orgánu po uplynutí čtyř měsíců od podaného vysvětlení v přípravném řízení přípis s názvem česné prohlášení, kde se vyjádřila k osobě poškozené i okolnostem případu. Dle odvolatele je zarážející, že následně na protokol o výslechu svědka nedokázala na dotaz policejního orgánu přesvědčivě vysvětlit, z jakého důvodu došlo z její strany ke změně výpovědi a vypracování tohoto přípisu. Poškozená uvedla, že obžalovanému dala jasně najevo, že nesouhlasí s pohlavním stykem, odstrkovala ho do ruky. Nebojovala, protože vedle nich si v obýváku hrál jejich syn M [REDAKCE]. Odvolatel ve smyslu zákona zdůvodňuje, co se považuje za použití fyzické síly ze strany pachatele za účelem překonání nebo zamezení vážně míněného odporu znásilňované osoby. Zákon nevyžaduje žádné kvalifikované násilí, není k tomu třeba vždy užití větší tělesné síly, tedy kvalifikovaného intenzivnějšího násilí. Státní zástupce se domnívá, že poškozená dala jasně najevo svůj nesouhlas, přičemž intenzita odporu poškozené byla nižší, avšak odpovídá to okolnostem, za jakých byl útok spáchán.

Pokud jde o skutek pod bodem 2), pak se odvolatel domnívá, že bylo potvrzeno provedeným dokazováním, že obžalovaný poškozenou vydíral SMS zprávami, ve kterých ji nutil, aby vzala zpět návrh u Okresního soudu v Karlových Varech týkající se změny výchovy syna M [REDAKCE] narozené v roce 2011 a pokud tak neučiní, zveřejní intimnosti z jejího soukromého života. Obžalovaný se doznal k zaslání předmětných SMS zpráv, i ke zprávě zasláné na Facebook poškozené ze svého profilu. Popisoval zde intimnosti týkající se její dcery za účelem toho, aby matka věděla, co je její dcera zač, aby si ji naklonil na svoji stranu ve sporu o syna. Předmětnou SMS zprávu zaslal poškozené s cílem, aby vzala návrh zpět. Měl zájem, aby pokračovala ve střídavé péči.

V závěru podaného odvolání pak státní zástupce připomněl, že kdyby nalézací soud na základě provedení veškerých dostupných důkazů nutných k objasnění věci, dospěl k závěru o užití ustanovení § 226 trestního řádu, mohl obžalovaného zprostit nanejvýš podle § 226 písm. b) trestního řádu, nikoliv podle § 226 písm. a) trestního řádu, jak učinil, neboť je zřejmé, že skutek se stal, neboť obžalovaný a poškozená se pouze rozcházejí v rovině dobrovolnosti ne nedobrovolnosti ze stran poškozené. V závěru pak navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu v celém rozsahu zrušil a podle § 259 odst. 1 trestního řádu vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Krajský soud z podnětu včasného a řádně zdůvodněného odvolání státního zástupce podaného v neprospěch obžalovaného přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost zprošťujícího výroku napadeného rozhodnutí, proti němuž bylo odvolání podáno, a to z hlediska vytýkaných vad. Ve stejném rozsahu přezkoumal i správnost postupu řízení, které tomuto výroku předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné jen v části týkající se použitého důvodu zproštění, s ostatní argumentací se odvolací soud neztotožnil.

Hned v úvodu třeba zdůraznit, že v procesním postupu okresního soudu neshledal odvolací soud žádné podstatné vady řízení ve smyslu § 258 ods.t 1 písm. a) trestního řádu, které by samy o sobě mohly odůvodnit zrušení napadeného rozsudku. Takové procesní vady

odvolatel neuplatňoval. Odvolací soud z úřední povinnosti pouze může vytknout okresnímu soudu to, že PhDr. M. [REDAKCE] a PhDr. V. [REDAKCE] jsou znalkyně stejné odbornosti a nelze tedy připustit, aby znalkyně téže odborné kvality hodnotila použité metody a znalecký posudek kolegyně. v jiné Pokud měl okresní soud nějaké pochybnosti i po výslechu PhDr. M. [REDAKCE], která podala znalecký posudek v dané trestní věci, o závěrech znalkyně s ohledem na závěry znalkyně PhDr. V. [REDAKCE], která posudek vypracovala v jiné věci (nemůže hodnotit poškozenou, pokud ona neprovedla vyšetřovacími metodami její vyšetření), měl nechat vypracovat revizní znalecký posudek.. Také není správný závěr soudu ohledně znaleckého posudku PhDr. M. [REDAKCE], že snad neměla veškeré podklady. Znalkyně hned v úvodu posudku uvedla, jaké podklady z přípravného řízení při zpracování posudku měla k dispozici ze spisu (čl. 237 a násl.), měla k dispozici i procesně použitelnou výpověď poškozené z 8. 4. 2015. Je také třeba připomenout, že je možno vycházet pouze z procesně použitelných výpovědí, znalkyně se vyjádřila k věrohodnosti poškozené i v hlavním líčení.

Pokud odvolací soud přes určité rozpory mezi znalkyněmi, pokud jde o posuzování věrohodnosti poškozené, nepožaduje za nutné doplnění dokazování provedením revizního znaleckého posudku, pak proto, že pro posouzení věrohodnosti poškozené svědčí i další v řízení provedené důkazy, které okresní soud taktéž náležitě vyhodnotil.

Okresní soud provedl dokazování úplné, nezbytné pro rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu a až na výjimku, při hodnocení znaleckých posudků, které jsou důkazem jako každý jiný, pak postupoval při hodnocení důkazů v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu a dospěl ke zcela správným skutkovým závěrům, které vyjádřil v odůvodnění napadeného rozsudku, které splňuje náležitosti požadované v ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu. Až na použitý důvod zproštění se odvolací soud se závěry nalézacího soudu plně ztotožnil. Okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku podrobně rozebírá v řízení provedené důkazy, ať už postupně učiněné výpovědi procesně použitelné, jak obžalovaného, tak poškozené, ale i svědků, kdy je v podstatě možno ty důkazy rozdělit na 2 skupiny, a správně dovozuje a nemůže vytrhovat z kontextu vzájemných vztahů, sporu o péči o společné nezl. dítě skutek pod bodem 2) ani skutek pod bodem 1).

Okresní soud velmi pečlivě a logicky vysvětlil, proč nemůže tvrzení poškozené považovat za věrohodné pro řadu rozporů. Státní zástupce v podaném odvolání nevytýká neúplné dokazování, nenavrhuje provedení dalšího důkazu k podpoření obžaloby, ale vytýká soudu nesprávné hodnocení důkazů v rozporu s § 2 odst. 6 trestního řádu, s čímž se odvolací soud neztotožnil, stejně tak se neztotožnil s veškerou argumentací ke každému skutku uvedenou v odvolání. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že pokud okresní soud provedl úplné dokazování, důkazy hodnotil postupem podle § 2 odst. 6 trestního řádu a vyvodil z provedených důkazů závěry, kdy odvolací soud nezjistil, že by postupoval v rozporu s formální logikou, pak se odvolací soud nemůže odchýlit od hodnocení důkazů provedených nalézacím soudem, a to už s ohledem na ustanovení § 263 odst. 7 věta druhá trestního řádu. V daném případě odvolací soud rozhoduje výhradně na základě spisového materiálu, nedoplňoval dokazování, nevyslychal obžalovaného a poškozenou, neprováděl ani jiný podstatný důkaz, který by mohl zvrátit nebo změnit hodnocení důkazu soudem prvního stupně. Pak se nesmí podle zákona odchýlit od hodnotících závěrů nalézacího soudu, neboť daným ustanovením zákonodárce zdůraznil nezávislost volného hodnocení důkazů, které přísluší právě soudu, jenž svědky vyslychá. Nalézací soud rozhoduje na podkladě zásady ústnosti a bezprostřednosti podle § 2 odst. 11, odst. 12 trestního řádu a činí si závěr z důkazů před ním bezprostředně provedených.

Pokud jde o skutek pod bodem 1) kvalifikovaný v obžalobě jako zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, pak ani odvolací soud nepochybuje o tom a obžalovaný to ani nepopírá, že k pohlavnímu styku mezi ním a poškozenou kritického dne na uvedené adrese došlo. Obžalovaný popírá, že by k pohlavnímu styku došlo za použití násilí, a ještě způsobem, který popisuje poškozená B. Nelze přehlížet, že poškozený subjekt musí v míře dostatečné, pro pachatele seznatelné, projevit nesouhlas s jednáním pachatele takovým způsobem, aby obžalovaný mohl rozpoznat, že se jedná o odmítnutí, o vážně míněný odpor. Poškozená líčí, jak se obávala obžalovaného, přitom z její výpovědi je zřejmé, že obdobným způsobem se měl chovat v březnu či dubnu 2014, kdy jí začal objímat, honit po bytě a když mu pohrozila, že věc nahlásí na policii, v jednání ustal. Svým jednáním tedy dala jasně najevo, že nesouhlasí s takovým jednáním. Kdežto dne 15. 2. 2014 místo aby setrvala u dveří a boucháním, voláním se dovolávala pomoci sousedů, pobíhá po bytě, i tam, kde je syn, a současně říká, že se nebránila výrazněji, protože tam byl malý syn. Ale pokud měl obžalovaný pochopit z jejího jednání, chování vážně míněný odpor, to, že si nepřeje uskutečnění pohlavního styku, tak by se jistě bránila jinak, ať už stažení džín, roztažení nohou přes opěrky křesla (ze spisu vyplývá, o jaké křeslo jde, jak je široké – čl. 294)). Poškozená neuvádí, že se snažila dát nohy k sobě, odkopnout obžalovaného a podobně, ona jen líčí, jak ho odstrkovala a slovně projevovала nesouhlas, ovšem je otázkou, zda právě proto, jak jí obžalovaný poté děkoval a uváděl, že předtím býval pohlavní styk jiný, že nechce, aby byla chladná, lze usuzovat, že určitý způsob uskutečňování pohlavního styku, předehry, ne zrovna poklidný, zde byl i v době fungujícího vztahu mezi obžalovaným a poškozenou. Nelze nevytrhovat z kontextu SMS zprávu, na kterou poukazuje v podaném odvolání státní zástupce, tedy ono...“nechci si tě brát násilím“ (čl. 41), stejně tak nelze vytrhovat z kontextu situace a vztahů mezi obžalovaným a poškozenou v té době SMS zprávu zaslanou v bodě 2). Dle odvolacího soudu by s ohledem na vzájemnou komunikaci i poškozená musela být stíhána pro přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku. Nestačí také, že se poškozená svěřila kamarádce a označila jednání obžalovaného za znásilnění. Je třeba na základě všech v řízení provedených důkazů posoudit, zda skutečně jde o jednání, které vykazuje znaky trestného činu tak, jak vyplývají z trestního zákoníku (č. 40/2009 Sb.). Svědkyně se vyjádřila k vzájemným vztahům poškozené a obžalovaného i v době předchozí, k rozchodu. Poškozená se sice svěřila svědkyni, že byla znásilněna, ale nepopíše, neukáže žádné zranění, neřekne, jak se bránila; původně nechce nic oznamovat, ale v době, kdy jak se sama svědkyni svěří (procesně použitelná výpověď z přípravného řízení na čl. 191), sama hovoří o tom, že „zahajuje boj o M“, pak i z tohoto pohledu nutno hodnotit také jednání a výpověď poškozené, věrohodnost, zejména specifickou.

V této souvislosti si neodpustí odvolací soud odkázat na právní teorii i soudní praxi vykládané donucení. Donucení se dle uznávané soudní praxe rozumí překonání vážně míněného odporu nebo podlehnutí při seznání beznadějnosti kladení odporu, s ohledem na to, že mu pachatel za použití násilí nebo pohrůžky násilím, nebo jiné těžké újmy nedal žádnou možnost odpor projevit. Fakticky osoba upustí od dalšího vzdoru pro vyčerpanost, zřejmou beznadějnost nebo z odůvodněného strachu. To v daném případě zcela chybí. Pokud jde o posouzení věrohodnosti poškozené, byť jde o výpověď procesně nepoužitelnou, pak P. K., nový partner poškozené, dokonce hovoří o tom, že se mu sice svěřila, že byla znásilněna, ale že to mělo být „zezadu“. I svému partnerovi oznámila, že se svěřila kamarádce, ale nic podrobnějšího o znásilnění nevedla. Naopak se měla vyjadřovat tak, „je to chudáček, tak mu dala“, sama si měla sundat kalhoty, aby se rychle „udělal a ona mohla jít domů! Pro posouzení daného jednání pak výpověď svědkyně Č. je nalézacím soudem dobře vyhodnocena. K činu samotnému se svědkyně vyjádřit nemohla a

z korespondence, kterou jí zaslal, nelze zjistit, že by i k ní se snad choval obžalovaný špatně. Naopak se snažil vysvětlit celou situaci (jde o SMS zprávy z 21. 10. 2014 - od čl. 73 a dále do čl. 79) a odpověď svědkyně. Pokud má svědkyně určitou averzi vůči obžalovanému jako bývalému partnerovi své dcery, pak v podstatě proto, že jí dával málo peněz, ne že by se k ní za dobu vztahu snad špatně choval.

Jak už tedy uvedeno, okresní soud velmi pečlivě, logicky, přesvědčivě vysvětlil, proč má za to, že skutkem pod bodem 1) popsaným nedošlo k naplnění zákonných znaků trestného činu znásilnění; správně uzavřel, že k souloži mezi obžalovaným a poškozenou došlo. Pak lze zjistit jediné pochybení, a to použití důvodu zproštění. Jak už zdůraznil odvolací soud, skutek se stal, ale není trestným činem. Chybí zákonný znak násilí, pohrůžky násilím. Toto pochybení odvolací soud napravil a zprostil obžalovaného obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu.

To samé pochybení shledal odvolací soud i u skutku pod bodem 2), který byl kvalifikován jako přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního řádu. I zde okresní soud velmi pečlivě vyhodnotil provedené důkazy. Nelze vytrhovat z kontextu komunikace v té době a okolností, za kterých k ní docházelo od rozchodu a podání návrhu na úpravu styku s nezletilým dítětem, jednu SMS zprávu. Nutno přisvědčit obhajobě, že poškozená i po údajném znásilnění dochází, byť samozřejmě jde o styk se synem, převzetí syna, do bydliště obžalovaného bez přítomnosti další osoby, přitom zdůrazňovala, jak se bojí obžalovaného, nečiní žádné kroky, aby snad nemohl jednání opakovat. Správně na to v rozhodnutí poukázal okresní soud, i pokud jde o poznatky té sociální pracovnice. Pokud jde o jednání popsané pod bodem 2), pak je třeba přisvědčit státnímu zástupci, že pokud by SMS zprávu uvedeného znění zaslal obžalovaný poškozené v jiném kontextu, v jiné době a ne v době po rozchodu a v době, kdy se vede řízení o změnu výchovy nezletilého syna (návrh byl podán 7. 10. 2014 a trestní oznámení podáno 20. 10. 2014), pak by jednání mohlo naplnit zejména po objektivní stránce zákonné znaky daného trestného činu. Jak je na to ale už poukázáno výše a jak správně provedené důkazy vyhodnotil okresní soud, nelze jednu SMS zprávu vytrhovat z kontextu shromážděných důkazů o té době, tedy od konce roku 2013, kdy se vztah rozpadl, způsob komunikace mezi obžalovaným a poškozenou, kdy dochází ke zhoršení vztahů, kdy u okresního soudu probíhá právě v rámci úpravy styku s dítětem jednání u opatrovnického soudu a z podkladů ve spise založených je zřejmé, že první ústní jednání bylo 12. 3. 2014 a poškozená při svém výslechu, jak vyplývá z protokolu o ústním jednání (od čl. 129) nic nezmiňovala, co by nasvědčovalo tomu, že 15. 2. 2014 došlo k jednání, které ona pociťovala úkorně jako znásilnění. I ohledně skutku 2) se odvolací soud plně ztotožnil s logickými úvahami a přesvědčivými závěry okresního soudu. I poškozená fakticky svou reakcí, odpověďmi, pokud by se vytrhly z kontextu, mohla se dopustit něčeho obdobného, jak už na to také poukázal odvolací soud výše.

I u tohoto skutku tedy odvolací soud upravil formální pochybení okresního soudu, neboť skutek se stal, ale s ohledem na okolnosti případu, charakter, se nejedná o trestný čin, společenská škodlivost je zde nižší právě s ohledem na vyhrocené vztahy, které v té době mezi oběma aktéry byly, a proto tedy i zde došlo ke zproštění podle § 226 písm. b) trestního řádu.

Protože obžalovaný byl obžaloby zproštěn v celém rozsahu, pak poškozená Michaela Burgerová musela být postupem podle § 229 odst. 3 trestního řádu s uplatněným nárokem na náhradu škody odkázána na řízení občanskoprávní, neboť jiný výrok ani učinit nelze.

S ohledem na shora uvedené k napravení formálního pochybení, pokud jde o důvod zproštění dle § 226 trestního řádu, odvolací soud na podkladě odvolání státního zástupce napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu zrušil a ve věci sám rozhodl tak, jak vyplývá z výroku tohoto rozsudku, když v dalším odvolání nebylo shledáno důvodným.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni dne 8. 12. 2016

JUDr. Alice Bártová, v.r.
předsedkyně senátu

Vypracovala:
JUDr. Jitka Loucká, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Lucie Grabmüllerová